

[Henry Christensen.]

Jeg vil gerne sige til økonomi- og budgetministeren, at jeg vil anerkende de bemærkninger, han gjorde til sidst, hvor han så klart afviste den stærke mistanke, som et par ærede medlemmer her i det høje ting har rettet mod bankerne og sparekasserne i retning af, at de skulle være indstillet på at begå grove ulovligheder ved at anføre urigtige datoer på de indekstrakter, der bliver tegnet. Jeg synes, det er tilfredsstillende, at ministeren klart afviser en så grov mistanke, som der her er givet udtryk for.

Desværre kan jeg ikke være lige så tilfreds med en række af ministerens andre udtalelser. Han mente især, at et af mine synspunkter havde været usædvanlig tyndbenet, og jeg forstår godt, at ministeren nødig vil medvirke til at komme på tynde ben. Det var spørgsmålet om den forskel, der er i vilkårene for sikringen af sin alderdom mellem tjenestemændene på den ene side og øvrige borgere på den anden side. Jeg tror ikke, ministeren kan fragå, at der er tale om en kolossal fordel og en kolossal kapitaliseret byrde, hvis man ville beregne de gunstige tjenestemandspensioner på samme måde, som man beregner indekstrakterne. Det synes jeg ministeren skulle være med til at gøre klart. Han bruger som argument mod mig, at tjenestemænd jo derudover også kan tegne indekstrakter. Det kan man jo diskutere, om der skal være en sådan adgang, men for dem, der har denne meget omfattende, ikke alene pristals-, men også velstandssikring i forvejen, er det et lille bitte yderligere tilskud, mens det for masser af andre borgere, der står med deres detailvirksomhed eller anden beskæftigelse, er af meget væsentlig betydning med selv den begrænsede sikring, der kan ske gennem indekstrakterne, både i tilfælde af, at forsørgeren falder væk, hvad indekstrakterne jo også kan bruges til, og i tilfælde af, at de pågældende skal skaffe sig en større tryghed i alderdommen. Det var det ene, jeg gerne ville sige til ministeren.

Det andet, jeg gerne vil sige — det har relation til det, hr. Bernhard Baunsgaard sagde — drejer sig om spørgsmålet om pensionstillægget. Det kunne jo være, ministeren skulle tage det med i regnestykket også, for bl. a. sparer man jo også pensionstillæg-

get til alle dem, der har tegnet indekstrakter, men det er ikke med i ministerens regnestykke.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Bernhard Baunsgaard, at han havde jo megen sympati for den private opsparing, men ikke så forfærdelig meget at have den i, da det kom til stykket. Man kan diskutere, om den omstændighed, at man ikke betaler skat af beløbene, når de spares op, men udsætter det, til man får dem udbetalt, er en ugunstig ordning set ud fra de forudsætninger, det ærede medlem stiller op, om man f. eks. skal finde en ordning, hvorefter begunstigelsen ikke skal følge den skattepligtige indkomst, men være ens for alle. Det kan man diskutere sagligt, og jeg kan have megen sympati for den argumentation, der fremføres, men det er desværre ikke ministerens. Ministeren foreslår, at vi totalt skal afskaffe denne ordning uden at gøre noget som helst andet til gunst for den private opsparing. Hvis ministeren var kommet og havde sagt: kan vi drøfte ændringer? så kunne det være, han kunne have fået en diskussion i gang. Og når ministeren spørger mig: vil man drøfte spørgsmålet om ændringer for dem, der stifter gæld? så vil jeg gerne sige to ting. Den forrige regering satte en undersøgelse i gang af, om det var muligt at sondre mellem renter af privat gæld og renter af anden gæld. Vi kom igen til den konklusion, som vi er kommet til så ofte, at den mulighed ikke eksisterer, medmindre man ville bringe lønmodtagerne i en ugunstig situation. Det går jeg ud fra at vi er enige om vi ikke vil. Derfor er det formentlig ikke den vej, vi skal gå; men man kan meget vel diskutere spørgsmålet, om man skal stramme afbetalingsreglerne her i landet. Det vil ministeren godt kunne få en forhandling, også en positiv forhandling, med mig om, men ministeren kommer altså alene med forslag, der skal ramme den private opsparing i en situation, hvor vi har brug for at øge den private opsparing, også selv om jeg må give hr. Bernhard Baunsgaard ret i, at vi har en stor privat opsparing i Danmark. Den er bare ikke voksende nok, og den er ikke stor nok i forhold til det kapital- og investeringsbehov, som landet har, og det er nok afgørende at tage udgangspunkt i den situation, vi befinder os i.